

Regning paa ubetinget Anerkjendelse, og det er og bliver efter min Opfattelse et Forhold, som ikke kan bestaa med almindelige konstitutionelle Regler. Jeg hørte nok, at den høitærede Minister sagde, at Forslaget paa en Maade var kommet fra Folkethinget; men den høitærede Minister kjender jo altfor godt den Stemning i Folkethinget, hvorfra det Forslag, hvortil han sigter, er udgaaet, til at han skulde kunne tro, at det Forslag, der foreligger, skulde være det, som ligger Folkethinget paa Hjerte. Der kan vistnok ikke være Skygge af Tvivl om, at naar et saadant Forslag er blevet fremsat i Folkethinget, har det ikke været i den Lønte, at denne Sum skulde stilles til Administrationens Raadighed, hvor dens Anvendelse vel kunde være Gjenstand for en Kritik, som altid kunde komme, men hvor Afgjørelsen dog altid blev endelig bindende. Det har vistnok i Folkethinget været en Forudsætning, at denne Sum skulde være Gjenstand for Bøtoring paa Finantsloven, saaledes at ethvert enkelt Tilfælde som frem der og blev undergivet Afstemning i Rikstinget. Ligesaa ubehørlig og utilbørlig, som jeg efter min Opfattelse maatte anse en Regel, hvorved, ikke et enkelt personligt Tilfælde — det har jeg ikke Noget imod — men hvorved saa betydelige Summer blev Gjenstand for Afgjørelsen ved Bøtoring paa Finantsloven, ligesaa ubehørligt anser jeg det, om man vilde lade saa betydelige Summer blive Gjenstand for Administrationens Afgjørelse, hvor der var Spørgsmaal om personligt Tilfælde.

Carlsen: Jeg havde kun nogle faa Bemærkninger at gjøre, som ogsaa slutte sig til § 7. Det Meste af, hvad jeg havde at sige, har den ærede sidste Læser udtalt; men jeg har dog en enkelt Ting, som jeg skal tillade mig at fremsøre, idet det navnlig er paa Grund af den, at jeg er saa afgjort mod det Forbud, som findes i Slutningen af § 7, imod at Præsterne modtage Noget for bestemte der nævnte kirkelige Handlinger. Det forekommer mig nemlig, at man maasse kunde forsvare dette, naar man blev staaende ved at se det som et Forbud for Præsterne mod at modtage; men det kommer jo tillige til at staa som et Forbud for Menighedens Medlemmer mod at give til Præsten, og det tror jeg virkelig er et ikke tilstedelig Indgreb i Menighedsmedlemmernes Forhold til deres Præst. Jeg for min Del anser det besynderligt ikke for at gjøre nogen væsentlig Nytte i praktisk Henseende; det vil snarere føre ind i adskillige Forlegenheder, end det vil føre til noget virkelig Nyttigt. Det Gæste, jeg kan se, at man kunde naae derved, var at modvirke en falsk hommet Ambition, som et og andet Sted maasse kunde findes; men jeg tror ikke, at man er berettiget til at saadanne Grunde at gjøre et virkelig Indgreb i det naturlige fri Forhold mellem Menighedens Medlemmer og deres Præst. Jeg tror overhovedet, at det er af den allerførste Bigtighed, at

Kirkestyrelsen er meget nøiøseende, naar der er Tale om at give bestemte Befalinger eller Lovbud for at indskrænke Friheden mellem Menighedens Medlemmer og deres Præst, og jeg tror, at det foreliggende Forbud nødvendig maa komme til at gribe forstyrrende ind i dette Forhold. Jeg kan derfor ikke Andet end tilraade Ministeren ikke at fastholde denne Indskrænkning. Jeg tror, at det er rigtigt, og beder derfor ogsaa om, at det Princip maa blive fastholdt, at Præsten maa modtage frivillige Gaver, men indrømmer, at Offerpligten bør falde bort. Jeg for min Del har personlig ikke Noget mod Offer i Kirken, men jeg vil heller ikke have Noget imod, at der i Lovens findes en Paragraf, der forbyder det. Derimod maa jeg tilstaa, at den sidste Del af § 7 vil jeg paa ingen Maade gaa ind paa, og jeg vil paa et senere Stadium forsøge paa, hvis ingen Anden vil det, at faae denne Bestemmelse ud af Lovens.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer):

Ja, Indsigelser af denne Bestaffenhed mod § 7 har jeg forudset; de overraske mig slet ikke, og vi ville jo, efter hvad der nu blev udtalt, komme til en ubørlig Behandling, deraf senere. Jeg vil imidlertid gjentage, hvad jeg sagde ved Sagens Forelæggelse, at efter min Mening er det i høj Grad i Sættelighedens Interesse, at den Regel gjøres gjældende, at der for kirkelige Handlinger ikke ydes Betaling, og ikke maa ydes Betaling, men jeg skal ikke gaa videre ind herpaa i Diebliffet; thi vi komme jo, som sagt, dertil ved Sagens følgende Behandling, efter hvad der nu blev udtalt. Det ærede første Medlem for Kjøbenhavn (Krieger) gjorde en Indsigelse mod Affattelsen af § 1, som jeg i første Diebliffet ikke ret forstod. Jeg antager, at, hvad det ærede Medlem tænkte paa, skjøndt det ikke blev nævnet, er Bispebetjenerne. Med Hensyn til dem er § 1 ganske vist ikke korrekt (Krieger: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.). Bispebetjenerne ere allerede nu inddragne under den lovgivende Magts Omraade paa Aarhus Bispestols Tiende nær. Det kræver en Retfærdighed, det indrømmer jeg, men isvrigt tror jeg, at Affattelsen er rigtig. — Med Hensyn til Udgifterne for Fonden gjorde det ærede Medlem den Bemærkning, at det ikke kunde ses at være rigt mere bestemt, hvilke Udgifter der i det Hele kunde komme ind under Fonden, om f. Ex. Udgifterne til nye Kalds Oprættelse og saa fremdeles. Jeg har tænkt mig, at, naar der bliver Spørgsmaal om væsentligere Udgifter af den Art, da maatte det være Gjenstand for særlig Lov; mindre Udgifter af denne Art ville selvfølgelig kunne afgjøres ved Finantsloven. I saa Henseende vil jo dette Lovforslag, naar det ophæves til Lov, ikke være anderledes stillet, end Lønningslove i Almindelighed ere. — Med Hensyn til andet Stykke af § 8 udtalte det ærede Medlem sig paa en Maade, som gjør mig det no-